

OMSTIG NING TIL PARADIS

at
AARHUS TEATER

Blanches dødedans

Af **Mia Rendix**

Ph.d. og mag.art. i amerikansk litteratur- og teatervidenskab.

Jacob Madsen Kvols

Blanche DuBois i Tennessee Williams' *Omstigning til paradys* fra 1947 er en af de helt store roller i det 20. århundredes amerikanske teater. Nu kan et dansk publikum, for første gang på Aarhus Teater, blive (for)ført af Blanches dødedans, der skridter frem mod et ubønhørligt klimaks, som Williams' stramt komponerede stykke på voldelig og lyrisk vis insisterer på. Men hvorfor er et over halvfjerds år gammelt drama om en ung, privilegeret enkes undergang relevant for publikum i 2022? Fordi Williams' vision var progressiv og universel i sin nådesløse kortlægning af eksplosionen mellem en begærlig, søgende, længselsfuld kvinde, og et samfund, der udadtil fremstår som stabilt, idyllisk og sammentømret. Men med Blanches fald rettes projektørlyset parallelt mod os selv, vores egne livsvalg, grådighed og fravalg i en mere og mere uigennemskuelig verden, som skal favne køns- og klassekamp, afværge miljøkatastrofen og samtidig håndtere krige og pandemier.

Omstigning til paradys foregår i de amerikanske sydstater, nærmere betegnet Louisiana, kun to år efter Anden Verdenskrig. Selvom Hitler blev besejret af De Allierede, så skabte efterdønningerne et samfund, som kravlede sammen og vævede stramt knyttede fællesskaber, hvor traditionelle værdier og konforme opfattelser af, hvad der var normalt og unormalt, stod stærkt optegnet. Enhver, der havde drømme, visioner eller begær efter noget andet end den heteronormative kernefamilie, middelklasse-værdier og lokalpatriotisme, blev hurtigt udpeget og udskammet. Dette var en naturlig reaktion, men også en iltfattig lukken om sig selv, der skabte følelsesmæssig, politisk og værdimæssig klaustrofobi og snæversyn; en nidkærhed og trang til syndebugke. Det er dén farlige fusion af angst for det ukendte, basal overlevelsesdrift og misforstået sammenhold, som Tennessee Williams botaniserer og dissekerer i form af Blanche DuBois og hendes ankomst til New Orleans.

"En alkoholisk nymfoman". Således er Blanche beskrevet i det hæderkronede opslagsværk Encyclopedia Britannica, og det er et rammende citat for, hvordan litteratur- og teaterhistorien har kanoniseret hovedpersonen. Blanche har i mange år passet og plejet familiens plantage med det hyper-symbolske navn "Belle Reve" (Smuk drøm) efter forældrenes død. Et tidligt giftemål med Allan Grey ender i hans selvmord efter Blanche opdager hans homoseksualitet, et selvmord Blanche bærer stor skyld over, og som hun efterfølgende forsøger at dulme med alkohol og diverse tilfældige affærer; i disse korte møder kan hun momentant flygte fra den smertelige virkelighed og mærke sig selv og det liv, hun har drømt om – fyldt med nærvær, intimitet og fortryllelse. Hun er en outsider, en overklassepige, der ankommer til det beskidte, svedige og tætbefolkede New Orleans, og som en entropisk hedeølge tvinger hun sig ind i et ellers lukket rum og skaber kaos. Trykket stiger bogstaveligt talt – mellem Blanche og søsteren Stella, mellem Blanche og den jævne, grove Stanley, mellem Blanche og Stanleys ven Mitch, som omvendt virker dannet, følsom og 'opmærksom-omsorgsfuld'. De to kvinder og de to mænd indleder på kryds og tværs en intrikat, erotisk ladet, men evigt truende, dødedans fyldt med glubsk livslyst og trist livslede, som leder hen mod et uundgåeligt dénouement. Williams' dialoger gnistrer med Blanches undertrykte kvindelige libido og desperation, Stanleys skrøbelige maskulinitet forklædt som dyrisk machofacade; Stellas

pragmatisk-stoiske resignation og Mitchs ultimativt svage karakter og integritet – med kvartetten hele tiden indrammet af kærlighedens destruktive kræfter. Ikke underligt, at Tennessee Williams på ironisk-tragisk vis lader stykket foregå på adressen Elysian Fields, Elysium som den antikke græske forestilling om livet efter døden, De saliges Ø. Tillige er Blanches allerførste replik "Jeg fik besked på at tage en sporvogn ved navn 'Begær' og skifte til en, der hedder 'Kirkegården', og køre seks stop og stå af ved 'Paradis'.

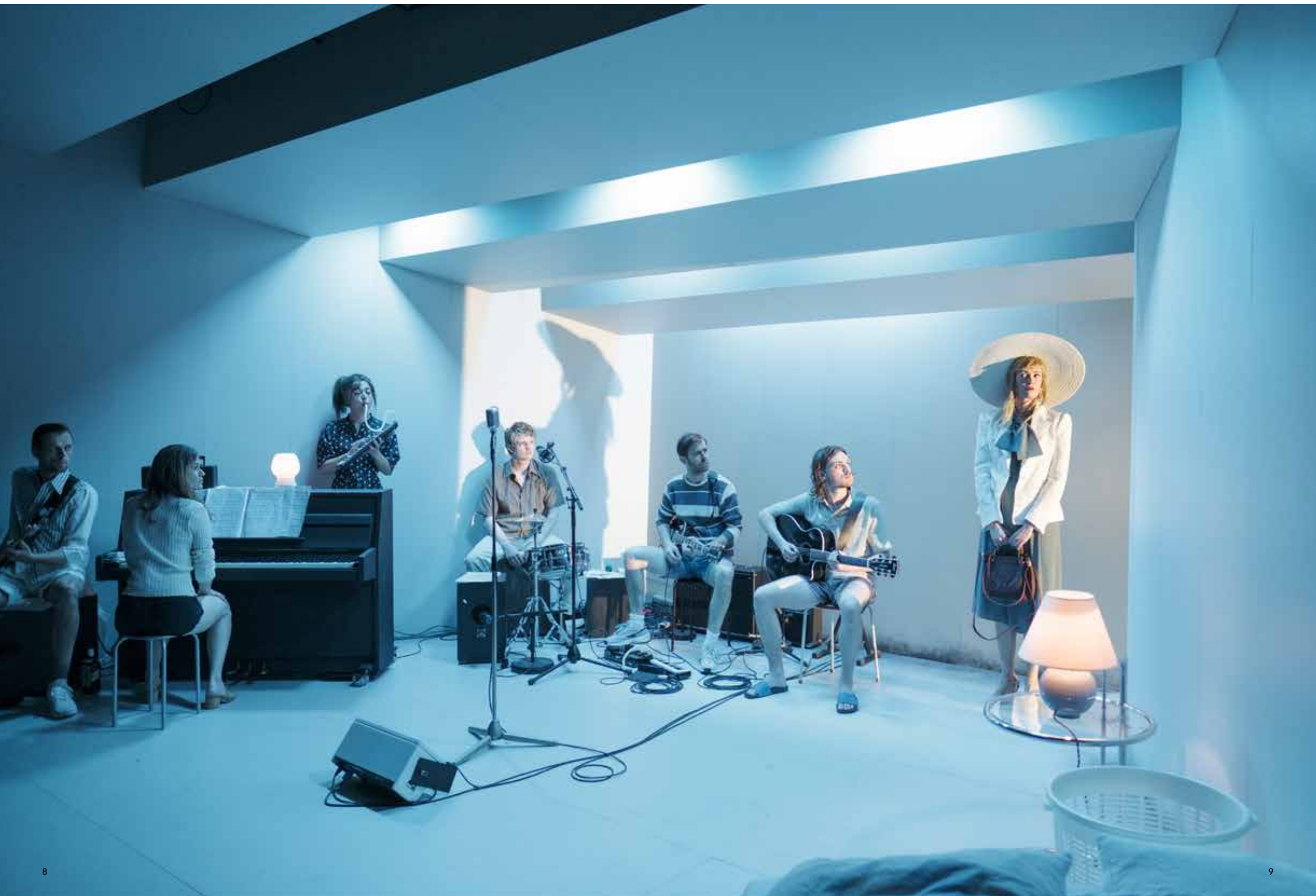
Overklassen møder arbejderklassen, rig møder fattig, kvinder møder mænd. Disse universelle tematikker rammer ned i vor samtids kollision mellem sociale og økonomiske klasseskel, familiebånd, ligestilling, forholdet mellem kvinde og mand, MeToo og dets iboende spørgsmål om kvindeligt begær og den kvindelige seksualitet. Fra biblens udstødning af Eva over de græske tragedieheltinders grelle skæbner til Gustave Flauberts *Madame Bovary*, hvis utroskab endda blev hevet i retten for obscenitet og angreb på den offentlige franske moral, til Blanches 'retssag' og vej mod Golgata i form af Stanleys 'forhør' og voldtægt, som er umulig ikke at tolke gennem nutidens prisme med netop disse århundreders misbrug, fornedrelse og undertrykkelse af kvinder verden over.

I Akt III scene 2 får vi Blanches *cri de cœur*; siddende på knæ såvel trygler som påberåber hun sit livsmantra: "Jeg vil ikke have realisme. Jeg vil have magi." Stanley, den udannede arbejdermand med dårligt (klasse)selvverd og truet maskulinitet, forstår ingenting og både håner og latterliggør Blanche, men ikke desto mindre er det dramaets kernereplik – en bøn og et manifest, men ultimativt også en fiktion for Blanche, hvis længsel efter, og håb om, eksistentiel, følelsesmæssig og seksuel forløsning samt mellem-menneskelig samhørighed, forbliver et fatamorgana. Hun rakte ud efter magien, men straffes: ikke med døden, men med det ultimative overgreb og derefter indlæggelse på sindssygehospital. Dog er Blanche ikke et entydigt offer, en martyr eller helgen; det ville være for kunstnerisk nemt og tillige kedeligt for publikum. Tennessee Williams' portræt er tvetydigt og maler et billede af en kompleks kvinde, der i sin stræben efter magi, fordrejer og lyver om realiteterne, udnytter sin magnetiske skønhed og agerer fristende sirene for mænd, ligesom hun håner og dømmer søsteren Stellas livsvalg og fald i socialklasse. Blanche DuBois er et sammensat, modsætningsfyldt menneske med stort M, der både afslører egne og andres livsløgne og små samfunds konformitet. Derfor er hun en tidsløs karakter, som vi kan føle blødt med, rase forvirret over og blive eviggyldigt fascineret af – for hvem kender ikke til drømmen om endelig at stå i solskin foran det blomstrende ferskentræ – som det fejlbarlige, men også menneskelige Menneske, vi alle er; at række ud efter de fuldmodne, saftige, livgivende frugter, for så for evigt at måtte erkende, at vi ikke kan eller må sætte tænderne i alt det, der føles så godt, så godt.

Nanna Bøttcher · Mette Døssing

Jacob Madsen Kvols · Mette Døssing · Carla Eleonora Feigenberg · Lukas Toya
Christian Hetland · Viktor Pascoe Medom · Nanna Bøttcher

Sympatierne skal veksle frem og tilbage

Samtale med instruktør **Peer Perez Øian** om arbejdet med *Omstigning til paradys*.
Af dramaturg **Tine Voss Illum**

“Det, jeg interesserer mig for i mit arbejde, er at lege med ikke bare publikums, men også mine egne forventninger til det klassiske materiale”

Peer Perez Øian

Omstigning til paradys er fuld af livsløgne og illusioner. Men for instruktør Peer Perez Øian er der også konstant et håb til stede, der driver stykket. Og rører ham: “Selv i de værste situationer er vi ingenting, hvis vi ikke har håb. Et håb, som netop kan ligge på grænsen til illusion og selvbedrag. Særligt i Williams’ karakterer findes en papirstynd grænse mellem illusion, selvbedrag og psykiatri, men alle karaktererne står på hver sin måde på dette ekstreme vippepunkt.”

Samtidig griber Peer Perez Øian af, at stykket skildrer genkendelige psykologiske problemstillinger som selvfremstilling og selvscenesættelse, samt menneskets kamp for at finde en plads i verden. “Mange mennesker kan ikke finde ud af; hvad er min kerne, min identitet? For vi spiller så mange forskellige roller i forskellige dele af livet – ikke bare i det analoge liv, men også digitalt. Og vi oplever en enorm selvbevidsthed; hvordan er jeg? Hvordan interagerer jeg med verden? En oplevelse af rodløshed. På samme måde har Blanche ikke bare tabt sin identitet, hun har tabt sin kultur, sit miljø, sin verden.”

Peer Perez Øian er født i Norge og har foruden en bachelorgrad i scene-kunst fra Emerson College i USA (1999–2003) taget instruktøruddannelsen på Kunsthøgskolen i Oslo (2005–2010). Siden 2014 har han været husinstruktør på Det Norske Teatret. Han er halvt amerikaner, men har faktisk ikke beskæftiget sig med de amerikanske klassikere siden sin collegetid. Han blev derfor overrasket, da han genlæste *Omstigning til paradys* efter 20 år: “Jeg havde nogle meget tydelige billeder og ideer om, hvad dette værk er, men så blev jeg alligevel overrasket over, at jeg blev interesseret i nogle helt andre tematikker. Marlon Brando og filmatiseringen fra 1951 vægter tungt i ens forestilling om dette værk. Men det, som greb mig nu, var mere relationen mellem søstre. Hvordan Blanches fortid ses gennem relationen til søsteren. Hvilket liv de to må have levet, og hvad som har ført dem i så forskellige retninger. Men også relationen til Mitch, hvordan han er et sidste håb om en udvej ud af en ekstremt fastlåst situation. Det stiller spørgsmålet: Hvor villige er vi til at gå kompromis med os selv for at komme væk?”

Selvom det er forholdet mellem Blanche og Stella, Peer Perez Øian har været særligt optaget af, betyder det ikke, at kønskampen er forsvundet. Han beskriver den som “elefanten i rummet.” Den er der, og den er spektakulær i sin provokation, der kalder på modvilje: “Der er ingen tvivl om Williams’ agenda; at vi for eksempel skal føle antipati, når en mand slår sin kone. Vi kan ikke dekonstruere os ud af det. Og det stiller krav til iscenesættelsen: Skal det have en provokationseffekt? Hvad er scenen bedst tjent med?”

ET MATERIALE, DER VIL DIG NOGET

I arbejdet med forestillingen har Peer Perez Øian og skuespillerne hurtigt fundet ind i et miljø og en rytme, som er meget Tennessee Williamsk: “Det

er en helt særlig dramatik, som har sin egen indre logik, næsten realistisk, men så er den alligevel symboltunge og poetisk. Det er enormt sanselig dramatik med stærke dufte, smage og farver. Den har et stærkt internt drive, hvilket er meget taknemmeligt for skuespillerne at arbejde med, men vi støder alligevel ind i, at karaktererne næsten bliver for tydelige i hvad og hvem, de er, siger Peer Perez og fortsætter: "Williams lader karaktererne analysere sig selv, og på den måde er de hele tiden i rammerne af deres egen selvanalyse. Det kan presse stykket i en retning, men så er opgaven for os at finde nuancerne og spørge, hvad der er sandhed, og hvad der ikke er sandhed."

Peer Perez Øian fortæller, at noget af det, der gør Tennessee Williams kunstnerisk udfordrende at arbejde med, er, at materialet vil noget med dig: "Vi forsøger at kortlægge hvad det er, som faktisk sker, og hvad det giver os. Ordene og situationerne ligger langt fra os som skuespillere og instruktør i dag, samtidig med at vi genkender dem, og det er en spændende mellemposition at være i."

For Peer Perez Øian betyder det, at holdet særligt skal arbejde med at nedbryde barrierer, finde karakterernes emotionelle kompleksitet, og nogle gange arbejde imod tempoet i en scene, for ikke at falde for fristelsen til at gå for hurtigt mod målet: karaktererne er mere end sig selv, de er arketyper, som Williams har brugt for at vise og fremkalde, at karaktererne kunne tage nogle andre valg: "Det universelt menneskelige bliver tydeligere for os, fordi det er arketyper," fortæller instruktøren og fortsætter: "Det, jeg interesserer mig for i mit arbejde, er at lege med ikke bare publikums, men også mine egne forventninger til det klassiske materiale. Det er interessant at eksperimentere med disse arketyper og med de forventninger, der følger med dem, for man lytter på en anden måde, som publikum spiller man en mere aktiv rolle og tjekker: nå, er Stanley sådan, er Blanche sådan, er Stella sådan i dag."

PRES PÅ KARAKTERERNE

Peer Perez Øian har i sit arbejde med stykket valgt at samle hele ensemblet til et band. Den foreløbige tese er, at ensemblet skal være den primære lydkilde: "Vi prøver at give et bud på det miljø i New Orleans, som Williams hele tiden beskriver. Musik er i forvejen en ekstremt stærk emotionel påvirkning af Blanche i stykket. Musikken påvirker både hendes sanseapparat her og nu, men den fungerer også som trigger af traumatiske minder."

Derudover er det tanken, at ensemblet er til stede på scenen, og kun meget sjældent får lov til at slippe ud: "Alle karaktererne slås om, hvordan disse kroppe skal leve sammen. Blikkene og den konstant tilstedeværelse af publikums og skuespillernes blikke er med til at skabe et psykisk tryk. Selvom skuespillernes blik er en neutral tilstedeværelse, så er den ladet med et blik som er granskende, og de blikke må Blanche hele tiden holde sig til." Vi fornemmer også dette tryk i Franciska Zahles scenografi. Scenerummet er formet som en tragt, som er hed, fugtig og svedig. Her tvinges mennesker fra totalt forskellige baggrunde sammen i et rum, hvor vi alle bliver vidner. Rummet er et territorium, som bliver invaderet eller krænket af karaktererne.

VORES VALG SOM MARKØRER

For Peer Perez Øian er det vigtigt, at publikum aktivt tager stilling i løbet af forestillingen, og at sympatierne skal veksle frem og tilbage. "Vi må passe på *Stockholms Syndromet*, når vi ser på Blanche: vi får sympati med hende ved at se, hvad hun udsættes for. Men hun skal også vække vores antipati, for hun er samtidig kynisk og udnytter bevidst sin situation. Det er Blanche selv, der låser sig fast i de mønstre, der leder til faldet, hvor der måske havde været en anden vej."

Peer Perez Øian mener, det er vigtigt, at publikum oplever en ambivalens, og derfor arbejder han med at lægge benspænd ind for publikum med at udfordre deres position som vidner: "Vi skal lege med brud og ambivalens ved at være uforudsigelige i spillestil og forventninger. Brud, som en slags ørefigen, der ikke måske er decideret episke, men som indeholder en episk funktion, og som gør, at publikum må korrigere det, de ser." De valg, karaktererne træffer, og de valg, vi selv træffer, bliver markører for hvem vi er som mennesker, og for hvordan kampen kan ende.

Viktor Pascoe Medom · Carla Eleonora Feigenberg · Lukas Toya

Mette Døssing

Christian Hetland · Nanna Bøttcher

Nanna Bøttcher · Mette Døssing · Jacob Madsen Kvols

Mette Døssing · Nanna Bøttcher

MEDVIRKENDE

På scenen står hovedsageligt skuespillere fra Aarhus Teaters ensemble. Læs meget mere om dem på aarhusteater.dk

Nanna Bøttcher blev en del af ensemblet i 2015 og har siden medvirket i blandt andet *Erasmus Montanus*, *Lazarus* og *Kærlighedens forrykte former*, for hvilken hun blev Reumert-nomineret i kategorien Årets Kvindelige Ensemblerolle. Senest har man kunne opleve hende i *Kagefabrikken*, *Romeo & Julie* og i den anmelderroste monolog *Girls & Boys*.

Jacob Madsen Kvols har siden 2007 været tilknyttet teatrets ensemble og medvirket i utallige forestillinger. I de senere sæsoner har han haft fremtrædende roller i *Lyden af de skuldre vi står på*, *Erasmus Montanus* og i musicalen *Lazarus*. For sin rolle som Frank N'Furter i *The Rocky Horror Show* modtog han Årets Publikumspris og en Reumert-nominering for Årets Mandlige Hovedrolle. Han portræt af Scrooge i *Et Juleeventyr* gav ham nomineringer både til Teaterpokalen og Reumert i 2021.

Mette Døssing har været en del af ensemblet siden 2007 og høstede stor ros i den Reumertvindende monolog af Sarah Kane *4:48 Psychosis* på Studio i 2018, og hun modtog endvidere i 2016 en Reumert for Bedste Kvindelige Birolle som Kristin i Strindbergs *Frk. Julie*. I denne sæson har hun senest medvirket *Når vi døde vågner*, *Kagefabrikken* og *Romeo & Julie*.

Christian Hetland har været en del af ensemblet siden 2015. Han har i denne tid medvirket i blandt andet *Se dagens lys*, *Dancer in the Dark*, *Et Juleeventyr* og senest i *Ordet*, *Alice i Eventyrland* og *Romeo & Julie*. Viktor Pascoe Medom blev i 2020 en del af Aarhus Teaters ensemble og har her medvirket i blandt andet *Charlie & Chokoladefabrikken*, *Jeg er jo lige her* og *Alice i Eventyrland* og senest som Romeo i *Romeo & Julie*.

Carla Eleonora Feigenberg er uddannet fra Den Danske Scenekunstskole i København i 2021 og har siden medvirket i *Jean de France* på Grønnegårds Teater og i DR-serierne *Skyld* og *Ingen Vej Tilbage*. Hun vil fra 2022 være en del af Aarhus Teaters ensemble.

Lukas Toya blev i 2021 færdiguddannet ved Den Danske Scenekunstskole i Odense. Han har blandt andet medvirket i filmene *Far til Fire* og i forestillingerne *Ronja Røverdatter* på Odense Teater og i *Til ungdommen* på Teater V. Senest har han medvirket Anders Refns film *De Forbandede År 2* og kan i efteråret opleves i Bille Augusts film *Kysset*.

DET KREATIVE TEAM

PEER PEREZ ØIAN Instruktør

Norsk-amerikanske Peer Perez Øian er uddannet instruktør ved Emerson College i USA i 2003 samt fra Kunsthøgskolen i Oslo/Statens Teaterhøgskole i 2010. Han modtog Heddaprisen i 2011 som bedste instruktør for forestillingen *Sjuk Ungdom* på det Norske Teatret. På Det Norske Teatret var han fra 2014-18 fast husinstruktør og i 2015 stod han bag opsætningen af *Solaris* korrigert, som blev hædret med Heddaprisen som Årets forestilling i 2016. Blandt andre forestillinger kan nævnes *Hedda Gabler* og *Konstellasjoner* på Nationaltheatret, *Biedermann* og *Brannstifterne* på Rogaland Teater, *Lille Eyolf* på Teatret Vårt, *Hamlet* og *Kasimir* og *Karoline* på Det Norske Teatret samt *Pang!* på Riksteatret. Med *Omstigning til Paradis* er det første gang Peer Perez Øian instruerer i Danmark.

FRANCISKA ZAHLE Scenografi og kostumedesign

Uddannet scenograf og kostume-designer på Den Danske Scenekunstskole i 2015. Debuterede som scenograf i stykket *Dødshjælp* på Mungo Park Kolding og skabte derefter det sceniske univers til *Melodien der blev væk* på Nørrebro Teater. For dette modtog hun efterfølgende i 2016 en Reumert som Årets Talent. Franciska Zahle har på Aarhus Teater stået bag scenografien til *Medea* og *Hospitalet* samt *Kagefabrikken* og *Revolution*. Hun har derudover blandt andet stået bag scenografi på *Helligtrekongersaften* på Odense Teater, *Orlando* på Malmø Stadsteater, *Et Dukkehjem* på Helsingborg Stadsteater samt *Aladin* på Det Kgl. Teater. Blandt Franciska Zahles seneste forestillinger er *Desertør* på Østerbro Teater, *Meningen med Døden* på Malmø Stadsteater, Ibsens *En Folkefjende* og Dickens' *Et Juleeventyr* på Nørrebro Teater.

GAUTE TØNDER Komponist

Gaute Tønder er norsk komponist som har stået bag musikken til en hel del forestillinger særligt for Nationaltheatret og Det Norske Teatret i Oslo. Han har derudover stået bag kompositioner til de norske tv-serier *Magnus* og *Stjernestøv* for NRK samt til *Home for Christmas 2* for Netflix. Han har tidligere arbejdet sammen med Peer Perez Øian på blandt andet *Pang!* på Riksteatret og på *Kasimir* og *Karoline* på Det Norske Teatret.

JIM FALK Lysdesigner

Jim Falk er uddannet fra Den Danske Scenekunstskole i 2020. Han har på Aarhus Teater stået bag lysdesignet på *denungewertherslidelser* og har siden stået bag lysdesignet på *Mit navn er Greta* på Aveny-t, *Work Bitch* på S/H og *Jytte fra Marketing* er desværre gået for i dag på Nørrebro Teater.

KIM ENGELBREDT Lyddesigner

Kim Engelbrecht har igennem mere end 35 år arbejdet som tonemester på Aarhus Teater, og stået for lyduniverset i mere end 100 forskellige forestillinger, heriblandt *MORPH*, *Premiere*, *Den Gode Vilje*, *Hospitalet*, *Biedermann* og *Brandstifterne*, *Parasitterne*, *Se Dagens Lys* samt *Dancer in the Dark* og *Orestien*. Senest har Kim Engelbrecht skabt lyddesign til forestillingerne *Ordet* og *Kagefabrikken* på Scala, *The Supreme Gentleman* på Studio og *Girls & Boys* på Stiklingen.

AARHUS TEATER

Business

Aarhus Teater har et stærkt samarbejde med erhvervslivet. Vi har et eksklusivt partnerskabsnetværk med en lang række virksomheder, der støtter Aarhus Teater og selv opnår fordele ved det.

Har du lyst til at vide mere om vores partnerskabsnetværk, så kontakt os eller læs mere på aarhusteater.dk.

FONDE

Købmand Herman Sallings Fond

Augustinus Fonden

Beckett-Fonden

CAC Fonden

Per og Lise Aarsleffs Fond

Spar Nord Fonden

Vilhelm Kiers Fond

Aage og Johanne Louis-Hansens Fond

Aarhus Oliefabriks Fond for Almene Formål

Aarhuus Stiftstidendes Fond

SCALA SCENE PARTNERE

elbek **vejrup**
VERDI GENNEM IT

Jyllands-Posten

LINDBERG

OK

Poul Schmith
KAMMERADVOKATEN

STIBO

STUDIO SCENE PARTNERE

 A. Enggaard A/s

Advokatfirmaet
energi & miljø

ASSET
ADVISOR

BK10
foods

 bravida

Carlsberg

CF MØLLER
ARCHITECTS

Clean Energy Invest

 COSMO
ejendomme

 Crescendo

Danske Bank

Deloitte.

 DLA PIPER

EJENDOMSSELSKABET
OLAV de LINDE

EL:CON

 FD -AARHUS

Handelsbanken

 heyday

Holst, Advokater

HUSTØMRERNE

JS HOLDING

Jysk Pension
EN DEL AF NØRTH

 JYSKE BANK

KAFFKA

kvadrat

lean **on**

Malerfirma Dalsgaard & Co.

meyer **donationen**

 Navest

NRGI

Nykredit

pedersen&nielsen
automobilforretning a/s

pwc

 Ringkjøbing
Landbobank

Scandic

schouw+co

 spar nord

 SPAREKASSEN
KRONJYLLAND

 STARK

Søren Jensen

TEKA Ejendomme

wahlberg
MOTION DESIGN

AARHUS HAVN
PORT OF AARHUS

Nanna Bøttcher

Mette Døssing · Jacob Madsen Kvols

Nanna Bøttcher · Lukas Toya

OMSTIGNING TIL PARADIS

Af
Tennessee Williams

Oversættelse
Louise W. Hassing

Iscenesættelse
Peer Perez Øian

Scenografi & kostumedesign
Franciska Zahle

Kompositioner
Gaute Tønder

Lysdesign
Jim Falk

Lyddesign
Kim Engelbrecht

A STREETCAR NAMED DESIRE
is presented through special arrangement
with The University of the South, Sewanee,
Tennessee – Teaterforlag: Nordiska ApS

MEDVIRKENDE
Blanche DuBois
Nanna Bøttcher

Stella Kowalski
Mette Døssing

Stanley Kowalski
Jacob Madsen Kvols

Harold Mitchell (Mitch)
Christian Hetland

Eunice Hubbel
Carla Eleonora Feigenberg

Steve Hubbel
Viktor Pascoe Medom

Inkassator, Allan Grey, Læge
Lukas Toya

Aarhus Teater
Teaterdirektør
Trine Holm Thomsen

Direktør
Allan Aagaard

Dramaturg
Tine Voss Ilum

Produktionsleder
Line Bjergø

Producent
Annette Lindblad Væring

Scenechef
Jesper Ahnfeldt-Møllerup

Værkstedchef
Lars Fog

Kostumechef
Ingrid Søe

Pressechef
Morten Daugbjerg

Salgs- og marketingchef
Emilie Brøgger Jensen

Forestillingsleder
Trine Tue

Regissørassistent
Nikoline Bræmhøj Grindsted

Sufflør
Hanne Wolff

Instruktørassistent
Pernille Skovhus Ditlefsen

Voice coach
Nini Matessi Schou

Lysansvarlig
Olivia Grenaa-Petersen

Opbygningsansvarlig
Kristian Skov

Lydansvarlig
Kim Engelbrecht

Malersal
Liva Wagner Hinnerfeldt
Ruth Grønborg

Snedker
Jesper Rothmann

Rekvisitør
Naja Hvid Brimer

Skræddersal
Lone Frikke

Sminke/mask
Vibeke Prip

Afvikling lys
Amalie Fabricius-Steen

Afvikling lyd
Gustav Andreas Berg
Olivia Grenaa Pedersen

Påklæder
Helene Damgaard Plougmann

Programredaktion
Emilie Brøgger Jensen
Tine Voss Ilum
Mathias Wissing

Plakاتفoto
Per Arnesen / Yellow1.dk

Forestillingsfotos fra prøver
Rumle Skafte

Programlayout
Jørn Moesgård

Premiere
Aarhus Teater Scala
6. maj 2022

